

daniel murărița

cerul ca o pată

editura pim

daniel murărița

cerul ca o pată

imagine copertă:

DAN BUNEA – SUDDEN JOY

Editura PIM, Iași

ISBN

© daniel murărița

noroi și sânge

în duminica sinelui eram
îmbrăcat în alb
veșmintele nu mi se vedeau
nu am spus nimănui te iubesc

desculțe erau gândurile,
respirația era o punte.

căderea spre mine prindea rădăcini
entropia se proba în coloana vertebrală
atârnată în cântec cald din cântec rece
dragostea apusului meu făcând harpă

intrat în audiență la ploaie
silabele mă dureau în rărunchi
clopotele se spărgeau de răs
în vecernii neînțelese de triste

cuvintele obosind căutau o coastă
din care să se nască

de vină sunt eu

judecata de dinainte

în căușul privirilor,
ca într-o odaie zidită din nesfârșite tâmpile,
după atâtea ore căzute între noi, ca un gând,
seara se răstigne neîmpăcată.

meschin, refuzasem nuntirea devenită râu, bucurie
cu învolburări cutate în ciulendrele sinuciderii
din care se adăpau înstrăinații îmbățați
cu iluziile altora.

în despărțire, iubirile contagioase –
adjuvant pentru o operă nescrisă,
te-au pus pe tine la un capăt de rană,
m-au pus pe mine la începutul ei
încât în loc de adio
sculptând verdictele suferinței singulare
în inima ta luminile mele se sting
a rugăciune.

tors

lucrurile își pierduseră în literatură mirosul,
înserarea părea de pluș.

pe aceleași drumuri neștiute ca un păstor
cântând din fluier mă sileam să mă întorc în mine
înghesuind trăirile.

trupu-mi, cadavru leneș,
căra pași în tulburi unități dialectice.
mersul abia ne părea. ne abătuserăm în tine
era cald, tăcut, stingher îmi aminteam de mine.

fără prea multe idei, într-un ungher,
aspră dalta privirilor îți plângea pe coapse.
cariatidă tatuată-n sânge cu acantă
abandonată în cioplirile închipuite ale palmei
șlefuiai în poeme arcuirea reflectând fotografic
crâmpeiele stinse ale chemării.

și, dintr-o dată, cercul ciobit în piept
se cicatriza deschis. torsul tău, torsul meu
erau două concepte ce nu s-au iubit
niciodată.

botezul sângelui

cresc copaci prin umbrele tale. e liniște.
din trupul căderii, cu limbi malefice
în noapte-mi vorbește doar ceasul
veninul drenat în regret bacovian
curge-n râuri spre sine
trec prin amintire doar cu o mână, cu un ochi
până la capătul unei nocturne unde
semințele germinate ale primelor șoapte
îlucid pe chopin și liniștea devine umbră
și umbra năvod

dar vine o vreme când toate acestea se uită
în zadar mă întreb dacă noi
cei ce ne-am spus de-atâtea ori pe nume
oare nu schimbăm prea des despărțirile
și-n lumina de ieri, în tăcerea de azi
jurnalele ard cu regret intim și
fericirea – coregrafie a unei greșeli de credință –
dispare din scenariu
prin ochii albaștri ai beției cerului
și eu, crucificat doar pe jumătate,
crăpând la o toartă sufletu-mi ceramic,
refuz să fac parte din evadare
scăldându-mă baptist în apa trupului tău
și-n sângele lăsaților suferinzi
de mijloc prinzându-ne dureri în roșu pal
liniștea devine pată
liniștea devine

n-am să-ți spun nimic

în răni mă confiscau amintirile apei.
la fiecare bătaie de inimă,
de dor, pierdeam câte-o coastă

lumina se umpluse de oase

în numele meu
mutilam sentimente pe care mai apoi
le trimiteam la cerșit în pântecul dinafară
fără să le fi șters vreodată tălpile
de sângele rugăciunii

respir

iona își închiriasse în mine-o odaie,
botezând tăcerea după capcanele și înșelăciunea ei,
plătea totul cu un strigăt sincer

îmbătrâniri

însărcinată cu tăcerile noastre, liniștea
deșțelenind cerul de diluviile luminii
pe pleoapele-mi se lăsa abătută...
ca la un han, câteva șoapte se mai abat stinghere
în tăcere

anii vin, anii trec ca niște păianjeni
săvârșindu-ne în liturghii funerare
lăsând urma unor priviri în atâția ochi închiși

pupila carbonizată se mărește fertilizând
și nelimitând întunericul.

devenindul

îmi pare că aud, difuz, romanța prafului rămas
neșters pe o tâmplă de carte. durere concediată,
viața, pânze de păianjen m-a prins contrafăcând
într-un con de umbră cu miros de brad,
retina, prin conturul spart al pupilei,
câte-o bucurie rară împletind evanescent
cu sârma ghimpată a imaginii mele

noduri băteau bulevardul respirației
în închipuiri caudine travestite în pulsuri,
în pași duplicitari ca niște cabotini fără simbrie

pânțelele amintirilor se îngrășa cu prezentul,
pe dinăuntru mă umplusem de lume
înstrăinat, abstract, expus și înainte să plec
corbi veniți din trupu-mi să ia paște,
pierdut, între două bătăi de inimă
îmi recapitulau sufletul

aparențe onirice

e sărbătoare. pietrele intrate la regim
țin lubric piept sculpturilor, înfloresc
pașii oamenilor uitați pe străzi dezmoștenind tălpi

câte-o statuie adăpostește trecutul
ca un rânjet de cutră

acum, complexul oedip e supermarket
electra, sală de fitness mereu puse
la un colț de stradă,
sângeră apusul albastru de metil
cu miros de mici butoaie de bere
în trompe ombilicale mirobolant elefantul mioritic
pe bacante brațe feminine un fante balerin
s-ar vrea toate albastrul sângeră
pronominal apusul

mda, era un vis cu gălăgii contemporane.
emigrat de sub cearșaful meu
freud mă bârfea unei babe

plecare

inima-mi bătând toaca
cei apropiați au venit
la închinare.

povești

veghez comun semen al unei făpturi neînțelese
bătălia pe care toți o pierd, din naștere,
într-un târziu nevralgic închid paranteza trăirii
clopotul spart din pieptul de om
învățându-l cuvinte

și trist
ținându-ne azi, de mâini, ne înecăm în sânge
fără distincție în bătaii
ceasul răstignit pe un perete neștiut
aerul îmi putrezește îmbătrânit în plămâni
tresalt în dragoste repetent după prima orbire și
tac

umbrele cad pe furiș
peste ochi
o ultimă noapte stă să vină când eu
de dor, din teama de lumină
trăgeam cu praștia în îngerii

tăierea împrejur a inimii

singurătate – tu viscere păgân de tristeți!
întorc în plăcentele tale ceasul de nisip
să văd spatele clipelor gol. gol!

peste mine, sacii de cânepă ai cerului s-au rupt
în vieți aspre de sfinți atingându-mă pe-un obraz.
pășesc atât de rar, atât de încet de parcă aș trăi
o continuă oprire. prin răni, șoapta-mi novice,
sângele coagulat în păreri ideea inimii să-mi stingă
ar vrea.

probând neființa ca exercițiu naiv învăț singur
uciderea de sine, pe creștetul unei așteptări,
împărțită dureros între prezent și uitare,
repetând, ca dintr-un obituar de amintiri,
gustul pâinii.

la sfârșitul fiecărei idei de mine
respins intim mă voi încercui pe dinăuntru
neuitând să mă subliniez cu foamea.

cu cerul palmei dalta de apă a plânsului
o voi înfige în venele în care-mi curg umbre
apoi din genunchii-mi ce mă dor a moarte
îmi voi spăla mâinile în sângele sinuciderii tale
fiu al meu, dumnezeule

plural

neînvățate cu sentimentele
umbrele se îngrășau demitizând întunericul

paparudele sub împletituri de boji ofiliți
derulau în sine roluri nebănuite

de ciudă, caii lui sân' toader evadaseră din martie
să spargă în cioburi jocul din ochii sângelui

nu, eu nu fac parte din categoria celor ce ucid
ploaia cu pietre

după ploaie

abătuți, pasageri în mine, la bîrfă
stau câțiva cocori refugiați
pălăvrăgind despre nostalgii, despre înălțimi
și aflând în lacrimă, fântâna,
o insulă de apă cu ciutura mereu aplecată
în mîngâiere.

adăpați, șoaptele lor abia se mai disting
imitând presupuse siluete ale plecării.
începusem să uit.

închiși, în nebănuite taine, ochii
îmi sunt cusuți cu sârmă ghimpată.

inscripție pe un flec

însingurat mă simt placenta universului.

animal de pradă, în mine cerul fată numai nori
ce mulși în ploii strepezesc aerul.

lumina face nazuri, putrezind în simboluri,
ideile prind crustă, se fosilizează,
cuvintele tind să încolțească buruieni perene
pălăvrăgind inițiat pustiul
câte-un sens mă găsește
ieșit din rând

citind braille

în lumea largă palmele mi-au plecat
să-ți învețe trupul.

*(chipul fără conturul clipirii,
culmile umerilor coborând rotunde în brațe,
sânii uitați în zăcnire,
arcuirea coapselor în foame
căzută în genunchii rugăciunii,
răzvrătindu-se globular în glezne,
în îngâmfarea călcâielor, toate curg...)*

și când a fost să te părăsc sufletului,
mă afundam în spațiile neatînse,
în uimirea degetelor bătăindu-te.

pesemne,
dislexice, degetele-mi te citiseră
pe sărite.

metastazele cercului

cu copci privirile prinse-n ocnele lacrimilor erau,
chipul devenise o stare a vremii și abia
câte-o spaimă mai răscolea prognozele ridurilor.

dansând nebun în întâmplarea noastră
ne pusese răm umiliți să facem
scări interioare iluziei, pe absența treptelor
visând ahtiat întârzierea andropauzei cuvântului.

abandonasem totul. gândul se târa în surdină,
odaia se strângea ca un pânțec după naștere,
se stîngea, iar noi, închizând înrădăcinați un cerc
trăiam paroxist fericirea acestei iubiri
cu citostatice.

să fi fost, nu știu

ursa mare se aranja cu visul meu de copil
pensându-și mai apoi câte-o sprânceană
de restul înrobirii.

subțindu-și jugul prăfuit al luminii
osiile-i crăpau sub povara cercului.
câte-o roată mai scâncea stingher a lemn de cer.

în drumul acesta îndepărtat
văzduhul îmi rămăsese-n retină ca o pată.

cu teama încarnării aerului, în loc de unghii
îmi creșteau rădăcini, principiile mă dureau în cot,
aripile îmi provocau mâncărimi.

în viață, impostor, prinzând ploile de picioare,
dădeam sentimente pe sub mână, celor dragi,
din pofta de a fi nelegiuit.

anii m-au trecut punțile vârstelor,
copilăria-mi face cu ochiul,
cartea mi se închide ușor pe undeva
pe la a nu știu câta pagină,
și acum, ursa mare, prin lucarnele trupului,
mi se stinge-n odaie.

amintirile apei

pe-atunci răpirea din serai nu se uza pe carpete,
știam doar limba română
și să facem copii,

ceasornicele nu aveau nici o legătură cu timpul,
doar cadențau în urma unor calești cu nostalgii
zdrobind bazaltul, uitarea.

toate s-au dus.

hăbăucă, marea ta cu implanturi de valuri,
de corali și cai nechezând a lacrimi,
mă va săruta cu deflorările inimii
când sângerânde, când albastre,
până când amniotic cerul spart
se va abandona în ploaie.

în fond, în nordul inimii
amintirile apei sunt doar umbre
ce îngheață de frig.

seducția umbrei

pe chipul și înstrăinarea ta, înnodate în umeri,
brațele mele ca niște amintiri cădeau
în nonșalanță.

cocorii nervului aruncându-se-n sine
prigoneau un paganini mistificat.

cuvintele se sinucideau în cratime
suspectând carnea de răul sanguin.
punctele de suspensie făcuseră igrasie.

sedusă
în catifelări eufonice
pielea ta îmi cânta jazz.

albul ca o fracție

alb

printre acele ceasornicului peste umeri
vântul bătea câteva ore te dureau
în ziua de naștere în ochiul stâng
începusem să-ți mor
larve de înșeri strivite
sub urmele ce hălăduiau după niște pași
feminizau abstract coapsele zborului
dureros ca o lungime de cerc
călcat pe nervi de-o secantă
prin mâna-mi ceramică
potirul cuvintelor șiroind
ochiul drept ți-l închid sub o treaptă

și tu pe semne mureai
alb

umbră și imagine

este sufletul meu

în odăile cu ziduri de oameni
mă păstrasem fereastră
interior, ca un miez de pâine
prin care trec cu foame dintr-o parte în alta
gânduri simulând reproșul târziu al luminii
(între lumina becului și cea a harului,
între timp, căzuse semnul egal)

din plâns iarba creștea în auz
crescusem și eu

puneam în ghilimele
șoaptele ce cutezau aducerile aminte
resemnat admițând suferința de dor și
km 0 al ființei

sufletul meu nu există

cercul, uneori

*acea ploaie de toamnă care nu știe nimic de culesuri.
iar frunzele căzânde nu sunt avortoni.*

limbile ceasornicului în acupuncturi improbabile
cadențat mă loveau într-un soi de 3,14
unghiul durerii se schimba
după un echinox factice
tăcând adiacent își puneă alte aparențe în coasta
din care te-ai născut

numai atunci
sentimente ierbivore își divulgau pașii
prin cuvinte
ploaia făcuse trifoiiul sălbatic să cadă
cosit de cratimele dintre noi
știind că nu există iubire
ci doar forme diversificate de imaginație
stingerea fiecărui vis
depinzând de tu, depinzând de eu
măști abstractizate ale aceluiași plâns

plecam
despărțirile în piept băteau ora exactă

muriserăm la fix

despre întoarceri proxime

sinucis, sângele întârzia neînchegat prin mine.

trupul necicatrizat schița câteva idei de lucrare.
ca un dumnezeu patrulând prin verb,
eram aproape, între mine și mine zidul se subțiasse.

cu halucinante rădăcini, circumspect, păianjeni
îmi țes în brocarturi exilul.

ceva închipuit din întuneric îmi rămâne intim.
ochii-mi pătându-se-n sine mă alungă
într-un fel de aducere aminte.

devenisem cerc.

în muzeul pâlpâind de pași,
pe sub pleoape de piatră,
statuile ne priveau intrigant doar pe noi.

pesemne, ultima zi a creației se încheiase.

așteptându-te

așternând în piept praful, mai știi,
de sărbători cu tâmpla mea băteam banal covoare,
dezbrăcările melancoliei răscoleau nemuirea
plecată la cumpărături.

încă nu începusem să scriu despre cai.
iluzia sufletului mi-o inventaseră alții.
din ochi, câte-un vierme se travestea în lacrimă.

așteptam în zadar. narcotice vise
rostogoleau gânduri până la împlinire
apoi căzând, o luau de la capăt.
împărțeam cerul la haimanalele
ce-și uitaseră privirile spre el
și nouă nu ne mai rămânea nimic,
doar câteva ecuații ale despărțirii,
câteva pronume dezmoștenite de conjugări.

cu dinți plombați metalic, cinice, ploile
mă vânau cu marginea zimțată a oricărui abandon.
fără să fi scris vreodată despre cai,
spectacol al întâmplării mă adâncesc în mine
și știu că în trupul meu
durerea nu are duminici.

rătăcire

totul a pornit de la un punct, de la o literă, de la *i*
și-apoi s-a făcut cuvântul pe care l-am uitat
în ungherele adânci și neștiute ale clipei.
sacii de cânepă ai cerului s-au rupt
în vieți aspre de sfinți plouându-se-n câlți
o imagine incertă, coruptă în iriși însetați cromatic

ploaia mi-a căzut pe obraz, ca o palmă,
apoi pe umăr, ca o naștere,
încolțind tenebre și zile halucinante de mâine
cu rădăcini axe verticale înfipite în puls

cui aș putea să-mi cer îndurare
îndrăznelii de a fi trist când pași risipiți disparat
fără șansă mi-au tatuat în călcâie:
iubind, Dumnezeu este inutil!

eu

clopote de aramă bat coclit
sculptând durerea

scările nu mai au trepte,
nu mai au brațe, nu mai sunt

noapțile mușcate-n apocalips
luminează-n spasm

fantasma chinului
târziul

harfa interioară a lui eol

nu, nu mâini
tu n-ai nevoie de mâini,
să zbori sunet nefericit
prin văzduhuri închise în carne,
în timpul neasumat vinovăției începutului
ci doar solitudinea,
etern exilul intim,
umbra cuielor
în palme

străpuns, mahnit, suspinul verbului
călătorul îl va cânta
în acorduri stinse neuzit
bătând pulsul necunoscutului
gongul primului act

pasărea sufletului

istoria, fotograf amator,
ne-a mistificat ahtiată
făcând din carnea noastră
trupul uitării

pe metope
sublimată antropomorf
pasărea sufletului
n-a mai putut să se înalțe
cu aripi de cenușă

tot ce-a mai rămas
din abisul celest al năzuinței
e doar un stâlp
înfipt în inima pământului
de piatră

fără noimă, gânduri

studiam pe-ndelete chimia căldurii sufletelor,
roșul se dădea mare în spectrul luminii,
elementele ființei, introducându-le cu de-a sila,
nesimbolizate, în tabelul lui mendeleev

mâncam frugal mușcând din pulpele timpului,
sferelor în travesti, fără simbolistică arhetipală,
le spărgeam arcadele amestecate bizar
în *nașterea omului geopolitic*,
salvador dali chicotea, dădea din coate
de obsesia scurgerii

materia își cam pierduse gravitația,
trăiam într-o lume de băgări de picioare
până când în palme fotografiile ni se îngălbeniseră
iar noi ne tratam cu carbon paișpe'
să vedem de când suntem împreună
deși, chiar și acum,
paganini
mi se pare
nervos

trădări recente

mă gândisem demult
la cerul palmei, al ochilor, al inimii,
la puntea tălpilor, coapselor

la ploaia
refăcând drumuri săpate-n clipele numelui
într-o cameră goală, ghemuită ca un punct
în aceeași chemare dintâi

în uitare pășind nervos, puntea frântă de pași
devine cântec și suspinul în cântec
e mult mai ușor

prefacere

papagalul lui kierkegaard
să îl vindem, să îl risipim
în schimbul altei idei
ascunse

penele să i le vopsim în cenușiu
și-apoi să scriem pe el *pasăre!*

zborul citindu-i-se în travesti
și în neputința
de a tăcea

cuvântul ar trece astfel printre noi
nevăzut vindecându-ne doar cu umbra
ce-i purcede resemnat
din lumină

noroi

imaginea vătămată de un ochi de apă
evadându-mă din conturul pe care
l-ai șters cu durerea
mă revarsă în mlaștini impersonale

agresiv ca un iris de baltă întâi mov, vânăt
apoi îngălbenit ca aerul în plămânul ftiziei
până când veninul nedrenat răzbate
în zidul pieptului
adăpând mucegaiul prin răni

și

prășindu-se-n noroaie de-anvergură
sunt norii-n perioadele de rut
diluviile-nstrăinării nu mai seacă
să tacă și tunetele devenirii-ncep
în teatrul de a fi, panglossian.

neuronii, în refulare, abia de mai disting
cuvinte ce în spasme se cutreier
și câte-un înțeles ce încă ne mai doare.

repastișând lexeme, stigmatizați nefast,
pe trupul sensurilor răstignit
șoptirile ne sunt niște eczeme.

antropologie recentă

norocul, tipărit pe-un prezent de tombolă,
ne visa cu ochii mari

din ferestre, mușcatele în rictus filau,
din sobă focul nu mai zâmbea,
gazul fitil își făcuse-n oglinda memoriei

încercam să ațipesc, cărțile rânjeau din cotoare
americani nu mai veneau să ne salveze
aparențele

îmi imaginam cuptoare cu pâine
cuvinte ca niște cozonaci care mai spun ceva
într-o poveste în care să mă pot minți

acum nu mai trece nimic

în visul meu, minoritar refuz fatalist întunericul
calculez un indice al ființei, neindexat sper
spălându-mă pe mâini ultima oară și
recitând scrâșnit
daseinu' mamei mele de om

incipit vita nova

în partea stângă, o zvâcnire de pleoape.
mă doare-n infinit cerul scurs
ca un paragraf

în mine e verb!
palpită retina
în mine e verb!

mâini scurte, degete, idei lascive
potrivesc un anume fel de a fi
linii trag între mine și mine spunându-mi
de aici începi tu!

el mă săruta pe tâmpile părintesc
și surd, mut orb
mă lăsa în hemoragia clipei
artefact

despre târziu

azi sufletul răni deschise îl dezmiardă
în beții pluviale dumnezeu
amfora cerului
crăpând la o toartă

înlăcrimați curg îngeri pe o coastă furată
copii jucând ascunselea-n mine
însăimântați strigându-mă *tată!*

visul, cărunt, desprins de pe tâmplele timpului
cade împlinit conjuncție
în zodia cancerului

mocnește focul în pupile de carbon
ochiul zilei înnebunit
mă înghite

e frig

pe retinele serii matern
sânul tău alăpta
lumina

ieșirea din rând

sufletul e din pescăruși albaștri
reveria căzută în penajul lor rănindu-i cu abisul
îmi spuneai iubirea-i defect profesional
din matricea verbului ieșit cu capul înafară
cum puii nostalgiei se miră
de cânt, de aer, de ochi

moartea e un zvon! știu bine
cu umbra-mi complice
pe marea plânsului dezbrăcată în valuri
isus mă purta pe ape
propovăduiam arderea cărților
sinuciderea în masă a cuvintelor
reînvățarea tuturor suferințelor
pe când la antipodul acestei închipuiri
omenirea milita pentru supraviețuirea
viermilor de mătase și nimeni nu m-a crezut
că evadasem din toate
fotografiile

necunoscute

fără sfârșit, din cerul gurii
ploile cădeau într-un surâs metalic
neștiutori ne sărutam cu gura plină de cuvinte
dicționarele, cimitire saturate,
nu mai primeau neologisme,
să ne venim în ajutor singuri
căutam prin mitologii povestea unor personaje
prin care să ne adjectivăm gestul
să purtăm un nume și noi

crescut din glezne, mitias, vânătorul de umbre
ne opri, încerca să ne spună că îngerii
nu au o preexistență larvară, ci doar un vis
în care mor puțin câte puțin
pentru ca la a doua naștere să nu mai aibă
prea mult de făcut

nu l-am crezut.
povestea apăru recurentă,
stahanovistă durerea învățându-mă
să pun punctele
unde trebuie

de-o fi patima

am fost acolo unde leoaicele își ucideau puii la sân
să probeze faptul de a fi om

degetele-mi dădeau din buric la vestea sângelui tău
liniile destinului în sinusuri
prindeau pești

teribilist, spărgeam capul unghiului
cu piatra filosofală

de ciudă, alfa și omega
se depersonalizau antropomorf,
mimetice săgetări arcuind vinovăția

tresalt

din teama de viață, devenisem doar suma
reflexelor mele

despre însingurare

*ordinul priarist abia se înfăințase.
ispita dintâi devenise regulă.
tăceam.*

în gestul brațelor încleștând nevoia de aer,
în rugăciune, prin vitraliile irișilor mei
cenzurându-mi plânsul
cădeai

hemiop, dintre toate obiectele îmi dorisem
doar două aripi de schimb îngerului tău păzitor
prin spirala sinelui amețind în confuzii
pronominale
fracțiunile nemărginirii se reduceau
la o clipire cu preț fixat
axiologiile își răsturnau valorile
în sisteme închise

pe mine mă durea doar umbra,
umbra nu mai suferea de nimic.

pentru că sunt prea multe cuie bătute în culori
nu mai e loc de răstigniri în apus
și nu mă mai mir că oamenii mor în cuvinte
de inimă rea

sacrificiu ipotetic

răscolind în bube pământești toți mă găsesc profet

mormânt de încheieturi și articulații
zâmbind celor din jur cu durerea
m-a prins de mijloc evul mediu
în genunchii paralizați arcade ogive
îmi sângerez un nume
de psalm

mâinile nu mai au rost, crucificat numai de o parte
mâinile nu mai au rost

prefabricate, aripile de ghips sunt scurte
bastion îmi e mâhnirea, clopotele prin sunet
umblă desculțe

la o simplă sugestie, crispat mușc din măr
căutând miezul nopții

îmi pierd cuvintele.
în rostire se închid ușile

vorbeam despre îngeri

în vis intrasem prin efracție.

cheile fantasmei ascunzându-le,
ca și cum ne-am cunoaște,
îți spuneam pe nume să mă simți aproape
dragoste făceam ca nebunii, târându-ne
până la capătul fiecărei idei de aripă
unde aflam descărnată o coastă din care
avea să se nască feministă
uitarea

aprind o tăcere din umărul stâng,
din umărul stâng se surpă biserici.

pe tâmpile de spaimă cristoșii gonesc
dialogul șoptit al pașilor tăi stingându-l în strigăt
pustiul se revoltă privindu-se-n mine
sunt prins împăienjenit în plecare, în foame
descumpănit pelerin în propria biografie
prin ciornele abandonate ale acestui jurnal

clipa, drum neîntors

din mine, revărsate apele, nu s-au mai întors

în malul conturului meu, disparat,
întrezăresc în chip și asemănare câte-un ciob
scăpat din mâna lui iov, stânca inimii făcând
nisip

deschid ochii chipului lor, clepsidra trupului
se golește de sânge, oglinda se sparge-n
pronume

cuvântul aștepta încă, pumnalul își vede de treabă.
learcă sensurile, îmbrăcau șoaptele
într-un fel de lacrimă

în aceeași matcă
sufletul pribeag
se întoarce
pe dos

vămile verbului

când nu mai știu ce să fac, de dor,
ca un cer curbat pe spatele așteptării,
umbrit, cad cum mieii cad primăvăratec în cuțit

sânii tăi îi ascult trecând podul palmei *dincolo*
sfios vorbind despre tremur și imaginând
arcuri de cerc, cercul, sfera diluate conceptual,
apoi o mediană de care să ne lăsăm străpunși
jumătate din nou

despre culori n-am știut niciodată adevărul.
rănile își vor șterge neobservat conturul,
cicatricele rămânând doar semne și
pe-un obraz neîntors pentru ca,
într-o ultimă duminică reinventată,
rătăcite amintiri, detașat, liber
să improvizăm
lacrimi

voci

mă zidisem în piept ca într-un cavou
o șoaptă

pe la zenit, bățăile
îmi aud voci despre un dat subversiv.
butaforie a existenței sunt,
celulele devin clinici de recuperare
dumnezei în abisuri și înălțimi sinonime
fac moartea un orgasm dureros
din care grăbită fertilizai
înserarea

aud voci

în tăcere sunt străin acrobat în jumătăți de măsură,
aerul timpanele mi le face o praștie
organice sunete săgetându-mi mirarea.

aud voci

m-aș fi înecat în gând venindu-mi la mal
vinovat făcându-mă doar de cercănele zilei
dacă ultima dimineață mă va fi gășind
evadat din mine când ecoul sângelui tău
îl strângeam de gât și din urse mă dureau
doar osiile

prin sânge tânăr

plouă preventiv

în al nouălea cer în grevă
cuvintele nu mai fac dragoste

e carnal de târziu

(pe masă

*paharele deșertate își expun în viciu fundurile goale
prin ochii vinului sâni tăi*

doi pești însetați de abisurile palmelor

și eu nu vreau și tu nu știi

nisipul, scoicile au înghițit marea

din cercul brațelor, din clepsidra malului stâng

și uit mașina de scris a minții

în indiferența trăirilor ce nu-mi mai întorc pagina

și tu nu vrei și eu nu știu

sângele apă dulce să-l fac)

prăfuit un ferpar strecurat pe sub ușă

anunță ceva despre mine

– când e vorba de moarte, excelez! –

târziul începe

doar plouă

noapți interioare

nu poți intra în noapte
fără să nu te murdărești de întuneric, murmuram,
corăbiile gândului sunt din cochilii albastre
cu praștia dacă tragi în vânt,
pânzele freactice ale plânsului se sparg,
ies sideral ochii din orbite.
atârând spânzurat oxigenul
purpuriu giulgiul căderii-l va umezi
și lumea va veni să ți se închine
ca unui zbor

nu mă iubi așa!
iubirile contemplative sunt doar teoretice
durerea nu va fi un capitol încheiat,
ci doar un epilog nereușit în cuvântul care zidește
și la ce bun poarta sărutului în cer deschisă
când amintirile miros
a formol

ape tulburi

să pot privi în gol,
preț de un puls puneam sub cifru privirea

rezumat al clipei, golul devenea sferă
și mă rostogoleam
rostogoleam
goleam

în pygmalionul inimii, sentimente fistichii
redefineau sindromul tourette.
gândacii de bucătărie îi goneam din imaginație
să redescopăr asexuată lumina, fereastra
dădeam cu nuca în perete,
cai verzi îmi articulau hermeneutic gestul
zgâriind câte o cicatrice
în vers

ca un plâns reflex, toate se leagă

aerul nu mai era aer
golul corupea prin evidență și, fără să știu,
mă înecam în sânge

arderea de tot

sângerând, aerul mirosea a carne
brutăriile nopții mă coc în taină.
nici măcar eu nu-mi mai plâng de milă
când de milă e dorul tău
excurs timid

ecou al neșansei zdrobit în timpane
ard în căușul inimii tămâia
încătușat principiu, verb mut

ostenite-s mirările. urmele mă dor în tălpi,
drumul m-a mușcat de pas.

îmi spun,
oamenii nu și-au mai schimbat demult măștile,
de-acum durerile sunt libere,
nu-ți fie teamă

întorcând privirea

potecile mă știau desculț.
întors cu spatele reveriei rănit,
călcam trepte obscure aducându-mi mefient
aminte de mine

cuvintele jucau leapșa
în resemnarea sensului în zadar spuneam
copiii se nasc la limita imaginației
pur și simplu

semnele ațipesc, sevraju-i faustic.
psihedelice umbre-mi patrulează
retina

înstrăinările promulgaseră solipsismul.
de statui nu mai era loc între noi,
dureri pseudonime bârfeau
despre ratare

cercul, până la capăt

în fața cercului linia dreaptă potecă se face
recurent infinitul devine par,
stă cu o jumătate în vis,
în rădăcini pământii cu cealaltă.
spartană tristețea
ca o gaură-n cer se abate

întunecat și pur mă-ncolăceam stingher
pilon de apă plată pe trupul tău obscur
de umbră nepătată și, vultur, captiv,
în prăpastia pronominalului ecou
mă înălțam și nu mai știam în cuvânt
să pășesc

atunci am început
să arunc cu pietre în cuvântul celorlalți
lumina să o casc din tăcere înspre noi
când ploaia ne prinsese în vișinii înfloriți
de păcat

despărțirea de umbră

ce nesfârșit e drumul către sine,
în rugăciuni prozaic proferate
mă răscolesc în munci și n-are cine
să inventeze înspre ceruri căi ferate

pe șine de fantasme, de simț, de adeneu
port matricea pășirii-n neantul lui a fi
sunt om, sângerează în pieptu-mi dumnezeu
rostogolind în plângeri nefaste loterii

de umbră despărțiri mă ispitesc viclean
transfigurate-n harul atâtor nemuriri
nici nu mai știu de când cu tremurul profan
sunt prins de brâul sorții cu lanțuri de rostiri

și cast, și trist sub cerul tot de zgură
simplificându-mă-n chemări divine
mă sinucid, s-o iau pe scurtătură
pe drumu-n nesfârșire către tine

alter ego

ești un înger ca o limbă de ceas
pendulând împrejuru-ți, țintuit de o clipă,
dedublat de isuși ce prinși în popas
te mai țin și de vorbă, te mai trag de-o aripă

vinovat te găsești de tăcerile lumii
inerția prinzând în imperiul din piept
rătăcit în durere, prețuind ca nebunii
agonia-n rănire drept o stare de drept

dar ce-ți pasă! îți e patima vers
ploi de mai găzduind sub o haină de maci,
te ghicesc fericirile după cântul din mers,
ești un înger, mi-am spus, tu ai voie să taci

pseudopsalm

în fiecare om e un cristos
și trist, și gânditor, și optimist
cu tălpile-n sărut anevoios
țărâna plămădind-o finalist

idee! vulnerabilă prin simț,
în rațiuni fantasme și minciuni
ce-n viclenii atent îți reprezinți
pătându-te în sânge, 'n rugăciuni

și-atunci *nihil* se tâlcuiește *tot*
și nietzsche este zeu mângâietor
când umbre se aprind și chiar socot
că moare dumnezeu nemuritor

antiiov

înșurubez viclean în gleznă câte-un sfânt
când păsări incoloro mă bandajează-n zbor
dau îndărătnic, hâtru, cu pașii de pământ
și prins în resemnare mă-ncumet chiar să mor

șterg mirul de pe fruntea-mbătrânită
toți sfinții și cristos se fac de zgură
în graiul meu de lemn limba-i rănită
păcatul nu-i concept, e cuminecătură

de bube n-am să scap și chiar de în puseu
prieteni mă îndeamnă, cuminte, să nu-njur
prinsori fac, ghidușii, cu tristul dumnezeu
și-n putredă rănire mă revisez conduc

vin nobil, purpuriu, mă traversează-n vine
nechează câte-un clopot în seri duminicale
transfigurate-n umbre bățile-mi depline
în inima-mi cavou pavează câte-o cale

e totul un răsfăț și parcă-l înțeleg
zâmbesc, de-acum din bube se scurge numai seu
arar se-aprinde-un foc de care să mă leg
așa învățând iubirea, prea singur, dumnezeu

sufletul, fantoșă...

o fantoșă – sufletul risipit în iubire
de trupu-ndoielii scărpinându-se mut,
ecologic plecându-mi cu tot din trăire
lăsându-mă carne fortuită din lut.

era într-o seară cu tâmpla ceruză
în mine cădeam prefăcut în nămeți,
stam singur și trist preacurvind cu o muză,
în mine păianjeni mă umpleau de pereți.

prin sânge vâsleau dorințele-mi toate
mucegaiul crescuse pe cordu-mi, mormânt,
prin mine mă târam în genunchi și în coate,
murisem demult în tăceri și-n cuvânt.

gândirea la zaruri o jucasem nebun
în pas eram singur, eram dumnezeu,
încercam să mă sting și în moarte să-mi spun
că singura cale călcată-am fost eu.

recrudescențele patimi

în silnicii de gânduri mă înec
stau clipele cu burțile la soare,
dогоarea unor vremuri ce îmi trec
le prind tristețile în macerare.

genunchii mi s-au ros de rugăciune
de foame toate rănilor-mi plesnesc,
pe tâmpilele crăpate niște rune
abia mi-aduc aminte că iubesc.

în roiuri veninoase mi se-adună
cuvinte descărnate de-nțeles,
am lexicul bolnav și de vreo lună
simt c-am intrat cu moartea în proces.

pulsându-mi printre pleoape de milenii
prin biblioteci ne războim acerb,
mâncăm colivele atâtor genii
ce și-au dat brânci prin cordul vreunui verb.

în masticății fălci de plâns vibrează
musculatura rațiunii mi-e precară
când moartea se aruncă-n metastază
și ideile au prins un gust de ceară.

în silnicii de gânduri supurez,
stau clipele cu burțile la soare,
în van mint nemurirea că visez,
tristețile m-au prins în macerare.

nepoții logosului

nepoții logosului se trezesc vorbind
pălăvrăgind aiurea despre sine,
despre rostirile ce se cuvin
și despre nopțile-nstelate în rușine.

în judecată azi se dau cuvinte
într-un balans absurd și fără rost,
se mituiesc cu șoapte, și se minte
despre trăiri ce-n viață n-ar fi fost.

în cercul vorbei sensu-i secretar,
reprezentării dau numai bufonii
ce-n rânjetul de cutre, funerar
replăsmuiesc neavizat eonii.

și dipsomani în ditirambi gușați
ce-n strune cântă doar după ureche
onorul unor îngeri deșănțați
produși de șorecari prin cabinete.

alienând conceptele-n rușine
prin cripte axiale chicotind
în somnolența științelor de sine
nepoții logosului se trezesc vorbind.

litanie

mai toarnă în graal puțină votcă
întunecându-mă într-un ev apus
ca pescuit de nopți să nu știu că
sunt moarte-n răstignirea lui isus.

în blasfemii mă ciugulească cerul,
litanie să-mi fie nepăsarea,
în palmele divine precum fierul
străpungere să-mi fie și plecarea.

doar carnea ce mă-mbracă în iluzii
să-mi tremure în mitice simțiri,
să-mi curgă ploile-n perfuzii
cu graba unor consumabile iubiri.

în sângele-mi să mă înec cuminte
inconștient, ca un amurg târziu,
să mor cernit în zbateri de cuvinte
impersonal în pieptu-mi cenușiu.

despărțirea palmelor

în sufletul tău sunt pată solară,
magnetice răni mă atrag ispitit,
am trupu-nghețat, îl simt ca de ceară
de când printre lacrimi îmi pâlpâi mocnit.

în naștere, -n foame, în chemare ori trudă
sunt prins vinovat, ca un pustnic și eu,
și palmele plâng încleștate în rugă
rostind veșnicia unui crud dumnezeu.

organic mă sfâșii, în ploi mă rănesc
izbindu-mă tainic, în mine, de ziduri,
în lacrimi bălțite iubiri putrezesc
și cearcănul noptii mă brăzdează cu riduri.

simțirea îmi este un mut recviem,
tăcerea cu mine îți sapă mormânt,
iubito nu suntem, nici măcar nu părem
hai, vino în strigăt, să ne naștem cuvânt.

despre un anumit fel de uitare

în mintea mea ideile pășteau
resuscitând doar amintiri cu tine,
în cazne puberale se-mbulzeau
insidios și fără de rușine.

asedia-te-mi erau toate cele
și neuronii îmi făceau flotări,
scrâșneau nevrotic gânduri din măsele
când în beții multiplicam cărări.

ardeam de dorul tău de muză,
pe nări prizam narcotice chemări
și te doream dar tu erai lehoză
după atâtea nașteri de plecări.

te refăceai când spasmele străine
în munci sangvinice mă tăvăleau
și poate-atunci să mă împac cu mine
ideile sătule-mi se răreau.

așteptându-mă

tăcerea mea mă spânzură-n uitare,
în puncte de suspensie mă-nnămolesc,
toți nuferii-mi sunt puși la macerare,
din ștreangul meu noroaiele rodesc

apocalipsele mă gădilă-n călcâie
eterodox cu gheare de catran,
și ploile se scarpină de râie,
și-n mine dumnezeu este orfan

umblet

toamna asta toate rănilor-mi se coc
roiuri de speranțe trist se risipesc
trec prin mine cerbii imitând un joc
ploile mă ard

în priviri port rana trecerii nocturne
bocete în sânge trist mă ispitesc
pașii tăi, iubito, sângerează-n urme
urmele decad

siluete vagi mă cuprind de brâu
umbrele în moarte crud mă îmbrâncesc
mă visez nebun într-un lan de grâu
mirosind a nard

în priviri port rana trecerii nocturne
bocete în sânge trist mă ispitesc
pașii mei, străine, sângerează-n urme
sinucideri cad

întoarcerea semnelor

puși între parantezele mirării, cresc în oglindă
iedera, mușchiul verde pe lumină, târziul.

făcând discret câte-un semn de asfințire,
bătrânețea, tiptil, intra pe poarta ochiului
neștiind încă pătat cu sânge rostul cuvântului
rămas în urmă

martor neconsolat al unei răstigniri recente,
abisul germinal, profet restituit amintirii,
pasu-mi seduce

învăț să cad, copil din nou

limbile ceasornicului salivează a șoaptă
butaforii mă înghit euharistic,
în cutremur, logos trist și frânt și mut

jocul continuă

dumnezeu semnează autografe existenței
în nesfârșitul *act întâi*
femeile nasc

întunericul încă

din neguri,
de la celulă la înger, spectacolul începuse.
rânjind din caria vremii își arată colții
întunericul încă.

bacantă clipind întâmplării,
ea își deschisese acoladele la limita actului
din ochi plecând în derivă câte-o rădăcină

sentimentul trecea de la periferia pulsului,
confuz, crăpat la arcade,
haloul pronominal sângera în *noi* și în *voi*
crezând că ideile pot fi ucise
cu pietre

îmbătută cu spânz, în căderi de cortină,
prefăcându-se, istoria are prejudecățile ei

amor fati

nepotopit de dogme care n-au știut decât să ucidă
iubirea de tată, întârziat în învierea lui Iazăr,
pe tâmpla unui rămas bun stăteam la taifas

îngenucheat, prapurii, rugăciunile în rotule
trăgeau clopotele de inserare

tardiv, sub măști de probă, cuvântul să îl joc
fără scenariu, el încerca să-mi vorbească
despre uitare când rănila miroseau deja a salcâm

despre obiect

din nemărginirea ochiului căzusem în clișeu.
murea vertical cine habar nu avea
să moară

în chirurgicale liturghii duminica mi-a ajuns la os.
dedându-se pașilor, punctele de suspensie
îi purtau mirosul proaspăt
de femeie

rubicond, întâiul gând continua căderea
mai întâi pe o tăcere, pe o gleznă, pe o coapsă apoi
iar tu vezi ca tac și nu mă mai opresc,
proxenet al durerii doar în partea stângă
reificat

plecare circulară

tăceam ca o icoană bizantină zidurile reci,
acestei vieți încercând
să îi fac o erată.

votive, ușile s-au închis.

cei sinuciși nu se pomenesc
niciodată

idola mentis

*distanțele deveniseră cronice.
ne imaginam endorфина
posibilă.*

ca să ucizi nu e greu

dezvelită piatră funerară, între surâs și întâmplare,
să opresc inflația de îngeri potecile devorând
pun degetul la începutul întrebării

el așa ne memorase

nu mai trăgeam linie
în urma pașilor trecutul nu moare
hemoragic, în stânga tatălui
priveam fix

dragostea de poet

înstrăinați, pe dumnezeu îl durea în majuscule
oasele trosneau atipic sub tălpile vremii

in vitro, berzele nu mai vin
curios, poveștile mor în direct sub lupa de sticlă

de la iubire la senzualitate, muzele trec
dragostea de poet

tăcerea ca limită

bate vântul prin fluierile picioarelor lui,
reumatic exhibând concentrice rotule
cochetând cu ideea
de sistem, de eufonie a însingurării, subliminal
cântecul poartă cătușe, lanțuri de pași în sunet
cucuta-n efluvii abundă

ca un clocot strigătul, vulcan noroios face pieptul
în mitra cerului se crapă de ziuă
îngeri păzitori cu rău de înălțime
clipind a lumină

totul egal

hipnotizam umbra, gândul târâtor meschin
trăgând-o de limbă, fântâni se adânceau în cuvinte
atârând sensul de-o cumpănă, de nervi,
de interogații, de blesteme arhetipale
brazdele de pământ răscolind
în diorama aducerii aminte
zodia rea

orfan al dimineții,
lăsam splina să-și ceară dreptul la sentiment
salvând aparențele, plângeam umil
îl plagiam pe tata

nuanțe

sub bătaia lividă a vântului, trifoiful clipea.

din superstiție în superstiție, coșaii întârziaseră
pe un arc de cerc spre un fatum incastrat în rană
în rană răsând de ochiul închis al lui

din călcâi în călcâi,
între plus și minus, în pași de defilare,
cădeau îngeri morți surâzând a vers,
prozaice erezii bântuiau prin sânge
câte-un val se izbea de conceptul său destrămat

despre naștere vorbeam ca uzaj

dedată înstrăinării, întrerupt palpită
ea avortase cu fusul, fetusul –
caier de lumină netors – alungând în penumbră

viața, accident de imaginație, făcea din zvâcniri
nocturne drame kitsch prinse în sinonimie
și nimănui nu-i păsa că pe vremea asta
în visul unui copil s-ar fi copt
nucile

într-un fel, necuprinsul

îndemn neînțeleș, în fiecare vis mai e loc
de-o trădare

din ghilimele, duplicitar sângerând tâmplele
cu închipuiri smulgeam câte-o tăcere
peștii ți se zbăteau în sprâncene

nepotopit, îndrăzneț, calul îl mai sărea doar ploaia
în carnea tânără de om tropot colții de apă
înfigând

jocul, imperfect simplu,
neconjugat rămânea de o parte și alta
limbă neînțeleasă, sărut dat timpului cu învoială
iar mâna se întindea pur și simplu
neîndrăznind să plângem

din ochi, căzând spre lumi neștiute,
întâia dată greșisei
oceanul

toamna ca prejudecată

strigoi neadormiți, amintirile priapice
ne interziceau pe rând, pașii deveneau cifre
pe care sorocul le amesteca incult în necunoscute
drumuri

se făcea că suntem tineri,
omoplați de sfinți prin carne fâlfâiau necuminiți,
râdeam de lacrimile nepereche ale lumii,
rănilor bacante lubrice se arcuiau diabolic,
caii nedeseñați ai copilăriei îi spânzuram în zăbale,
scâncete viorii mă zgâriau în piept
și nu-mi păsa

să tac dar să nu uit cuvintele îmi spuneai
frunzele căzânde sunt morți comemorate
ale cui întrebam indiferent
de ce pământul le tace
și se făcea că suntem crepuscul,
cu mâna dreaptă ochiul stâng,
cu mâna stângă ochiul drept
îi înfundai în orbite, prejudecata
despre ochelarii de cal era crez
și atât.

ca o inscripție pe o cruce, șters, tăcut, nevăzut
prin moarte mergeam înainte

despre infirmitate

între frontieră și limită confuzia căzuse,
la bătaia-ți inimii întorceam obrazul celălalt
mimoză pudică cu parfum de teatru
iubirea

catarge conturau semnul cuielor rămase în carne
întindeam mâna, mâna era de apă
monocrome sentimente țâșneau interzis și
călcâiul ți-l ghiceam la prima
sărutare

între alb și negru, necunoscut,
rană frântă în cine de taină aș vrea să pierd și
pariul cu patima asta

netocmita naștere

îmbătrâniți, oglinzile nu se mai sparg cu privirea
sentimentul acesta e pleonasm
iar eu, eu n-am murit niciodată

vulturi gri mă înălțau de la glezne
prin fluierile picioarelor nezdrobite de drum
îmbătați pașii mă cântau,
aerul decupat cicatrice-n obraz, până la un punct,
cristos de carne mă făcea

continuă-mă tu!
dumnezeu cu palmele streășină la ochi,
salvează lumea de umbre
nedeslușit scrutând torsul insinuat în iubire,
cu fața la perete, întoarce cuvintele
femeie, tu, totem de pluș

soroace

să-mi amintesc începutul,
pe peretele tău să lași spațiul gol.
invariabile puncte de apă ca pe niște pleoape
să tragem obloanele asupra noastră
închizându-ne asemeni unor viermi
de mătase,
cu pași de profet
trepte abia văzute în simț indigo să urcăm
când toți se vor grăbi să nu-i prindă apusul
devreme
cu el răstignit încă în palma cu porumbei nehrăniți

în dimineți timpurii strivit de care cu boi
pământiu scârțâie cerul
în mâna ta tremur ca o paranteză
e cald, crește iarba,
căprioarele pasc, cerbii se simt viguroși
prin ochi iriși de iederă acoperindu-ne
am știut resemnat că te sărutasem pe frunte
berze-am împușcat cu primăveri cu tot
să le fur copiii
și nu îndrăznisem să-ți spun
iubito! de ce tocmai tu

ochiul tău din mine

bate ceasul în ziduri neterminate
iubita mea cu gesturi simple
dragostea nu se face
se neîntâmplă

când suferă, oamenii doar cântă
– așa știi ei să revină
în stările ce nu
le aparțin

scăpătați plămânii sunt
și tresalt și te sărut de parcă
mă cuminec

nadir

izbucneau viorile în hohot, în coruri nocturne
corbi. câte-un fior ne încerca nedeslușit,
pe gene înghețase un fel de apă sărată.

să plâng și eu, măcar cu un ochi, cu o jumătate,
oceanele să le despart în două cine de taină
ca niște drumuri, într-una să se adune
firimiturile cărnii cu tot neamul lor,
săracii să rătă de suferință în cealaltă,
în timpul liber să mă plictisesc de aer,
tu să fii femeie visând busuioc și cercuri de horă,
să te miri într-un vers scris cu unghiile,
să ascunzi în sân nucile furate din ultima copilărie
și din când în când din ochii oamenilor să pleci
ca un dor ce nu va trece în actul acesta și
nici în altul.

frunză răscoptă îți voi dezveli umărul să știi
umbra mea e doar umbră,
în derivă rănile nu se arată cu degetul,
troienit cal troian în iubire-i cuvântul,
întrebări cancerigene cadea-vor să mă învețe
pe dumnezeu să îl cred pe cuvânt când
răstignirea-i o ancoră și când în vin aspru
pe de-o parte mă împărțășeam,
mă îmbătam pe de alta spunându-mi
sunt eu și atât

lucrurile mă dor, din omoplați nu mai crește nimic
doar o loterie de întâmplări reportată în inimă
ca un avort spontan ce și-a luat numele de viață

quid prodest?

de mici am fost învățați să spunem *nu*,
noaptea nu e decât o parte din dialectica uitării
atât de firească *femeia cântec* a încetat să existe,
acum cuvintele nu mai au avocat,
sensul acela bate în peretele zidit din carne
între pronume, ca un pește murind într-o inimă
caron vâslește în vene patima încât
să credem toți că auzim clopote duminicale,
tic-tacuri de ornic sperând că poate fi
un început

cui îi poate păsa că uneori sunt declarativ
retractând dorul, încercând să nu spun nimic
despre locuri, despre gânduri, despre sentimente
în stări la fel de comune în care ești, în care sunt,
în care poemele întâlnirii devin falsări stridente
și până la urmă de ce nu, statistic plouă
doar când e necesar, nu-ți trebuie viză
pentru cules cioturi de îngeri și-apoi
nu doar nenăscuții se tatuează cu fulger sferic
făcând lucruri minore pentru binele omenirii
sau pentru o cauză mai bună

porțile acestea s-au închis.
întorc pășari pe dos copil în greșeli de interpretare
habar neavând despre bucurii programatice,
conștiente și stereotipe, despre faptul că poate fi
chiar extatic să exhibi în factice poeme
tenebrele unor vârste la care încă trebuie să taci
feminitatea să nu devină arheologie mondenă
pentru ca într-un exces de furie proletară

să nu fii împușcată cu un stol de cocori
tocmai în umărul stâng.

știi, pe marginea cicatricei crește iarba,
în centrul ei nu se mai vede abisul.
sfaturile curg ca și cum
natural pasul prim de copil l-am uitat pentru toți
sângele, da, mă căznesc să îl urc înapoi în inimă
atunci va trebui să vă recomand un filosof feminin
citiți vă rog clipa,
insistați asupra marginilor ei nedefinite
senzația e doar un cimitir de vise, nu vă mirați!
eu despre clipă nu am părerii,
nu știu ce este moartea, nu am murit nici o dată
în rătăcirii de tot felul caut potcoave de cai morți
stângaci retoric redundant
mă întreb și eu ca prostu'
toate astea la ce bun

nețarmurit, celălalt

oglinzile de care se vorbește nu există,
eu nu sunt celălalt!

căutam subconștientul pregătit să trădeze,
în praful prezentului nenăscuți copii
cu degetele mă desenau
râzând văzându-mă cu barbă, iar uneori
le furam din jocul contagios câte-o replică,
ca-ntr-un zid dam cu ea în cuvinte până învinețeau
și urlau gurilor căscate ale lumii să le mai nască
o dată.

neobosit creșteau din tâmplele sorții
piramide de carne. sunt triste și lucrurile, strigam,
durere ontologică sunt, pleonasm nu pot fi
ca o brazdă zdrobită de discul solar
în sufletul meu piatra căzuse din capul unghiului,
umbrele se pietrificau
pieziș

fără semne de punctuație ni s-au întâmplat toate,
mă iubeai ca pe o idee perfectă,
distanțele mirat le topeam în ape nenumite,
îmbrățișează-mă până la rană!, auzeam
în ascuțișurile brațelor să mă tai și
la judecată voi găsi cutezanța să spun
am fost și cuvintele au murit odată cu mine

excurs

iată omul! incizie în iluzia proximă noi suntem arhetipul mâinilor încleștate le băteam câte un cui de aducere aminte cuvintele corupte nu ne-au depășit niciodată realitatea nu e închipuirea dintre tâmpelile unui fluture din cordul deschis cu ferestrele la perete țâșneau neintuit un fel de lumini jilave în derivă pe o lacrimă și în lacrimă un fel de port intimă străină în care victimele verbului nerostit erau puse să sufere cu sângele în bernă eu tu peceți sculptate într-o moleculă de ametist sub albe coviltire de nomazi sunt zorii într-o ureche în neputința asta să mă prefac că sunt viu nebănuit să îți articulez *ban* teama e un joc de-a pulsul neprins să ne transformăm în genunchi de copii juliți în copilării interzise pasăre pe o brazdă de carne tu să te ghemuiești într-o plecare ca într-o odaie făcută din chirpici și pieptul de lut să îl umpli cu clopote din care euharistic vinul să se risipească a șoaptă și-n tot ce ating să aud ceasuri opintindu-se să nu mai știm în ce direcție să cădem să nu mai știm ce neadevăruri să furăm să nu mai știm până la adânci bătrâneți tu să te închizi într-un contur de cretă și să taci

conjuncții retorice

nu mai pariam pe nimic.
inchiziția verbului încetase. în butaforie
aveau alt înțeles și obscuritatea, și plânsul, și rana.
codrul de pâine mușcat cu foame arc de triumf
îl făceam înseninat de-o amintire necoaptă.
mască de carne, ca un resort de ceas
pumnalul înfipt rotindu-l,
cu fața la perete puneam orele,
coloanele vertebrale se diluau în picături
neobișnuite de sânge.

luam cuvintele de tălpi și le aruncam în eter
până le creșteau aripi, legată de patimă
te însărcinam cu un vers alb recidivând în sens
și mă temeam că mă va amenda harul
cu alt rost de față cu toată rostirea.

căzută în mirare, irisul ți se încrețea
ca o rochie de țigancă.
despre plâns, despre lacrimi e vorba,
sare, puțină apă, vreun nerv nelalocul său când
inchiziții te cer, inchiziții mă cern și halucinăm
și ne zdrobim de sânge
și raiul e o clinică de dezintoxicare pronominală
și prin fluierile picioarelor ne cântă genunchii
un fel de psalmi ca niște doine tremurând
și inconștient ceasul a fost întors
de tot

bioritm

melanj de nenorocire și candoare,
pe dumnezeu îl iubeam doar statistic,
opintit principiu îi puneam degetul pe rană
și îi spuneam invariabil *tu ești rana!*
jumătăți de plâns neconjugate protocolar
doar printre rânduri mă fac
să exist

freud e pentru mine măsura faptului
că mascul fiind devin babă,
sexul n-are memorie doar cât subconștinetul
obligă la amintiri în care gândul ce încet mă doare
trașă carnea în dialectice păreri
de gen

nu! pieptul de femeie zvâcnind nu minte,
sunt un zmeu de hârtie
înălțat în visul vreunui copil sărac
până-n pânzele albe
unde fotonii nu surprind tristețea
unde mărire sunt punți din catarge frânte
unde apele se pot bea doar cu ochiul

și-am să mă înalț și n-am să-ți spun
și-am să cânt anonim de patimi,
de foame, de călcâie adesea

crezându-mă cântec

crezându-mă cântec, încrustată în idei fruntea
se retușa fecund lovind praguri scunde.
din creștet se ștergeau cercurile,
apele adânci ale răbdării și
mă făceam puncte de suspensie să treacă,
într-o polemică genetică, amanții nefericirii
dintr-o tăcere în alta

în strigăt nu se obosește, așa spun oamenii mari,
exersam neofit ieșirea din rând ca o eroare
vâscos, flexibil, aquamarin uneori
sângele se articula hotărât cu *ea*
oamenii mari nu se mai opreau spunând
e doar o iluzie romantică plânsul
amendment la o suferință de om monocromă
și nu i-am crezut

la o distanță de un vers
copiii uitau
să se nască

cântec, niciodată

umbră geamănă cu ce n-am putut să fiu
văzusem îngeri la propriu și n-am mai crezut în ei.

mă luase frigul,
zburători bezmetici se-ncolăceau în închipuire,
bunica descânta *gâlcile-motofâlcile*, scuipa în sân
pentru nu știu ce noroc și cu mâinile de pământ
îmi sugruma glasul să își vină în fire,
foarfeca imaginarului tăia nevăzutul
să nu mă mai împiedic călărind haiducește
cozi de mătură

după aceea se lăsa tăcerea,
fără leac mă roteam năuc
între infinit și cerc
nu mai distingeam nuanța,
matricea era din cuburi de gheață,
inventam cuvinte neînțelese
care să-și mai amintească de mine

respiram printr-un fel de concept,
femeia nu m-a cunoscut.
eul e viciul propriului viciu, se ridicau temple,
neînchipuit chipul tulbura și lumina
dar ce să știu eu, rămânând copil
faceam din cuvinte mășcări fără să bănuiesc că,
tăvălind grâul prin holde,
dedat înstrăinării va să frământ demiurg
plămada neînțelepută a femeii,
sânii cruzi strivind în
versuri albe

jocul de-a virgula

ca o anexă a propriului eu, hărțuit
cad intrat în metaforă
până la genunchi

determinat bărbat
cioplind idolii tribului în nefericiri bigote
întâmplarea-mi părea seducătoare
cozile de topor împletind flexibil
în psihologii
de masă

ca un vers lăsat nelămurit
accident de interpretare
viața
ne-a luat prin surprindere

nu-i nimic,
mai amânăm răstignirea până duminică
suflete! mai rabdă și tu
câteva ceasuri

inevitabila teamă

în ecuațiile mirării,
tâmpile sinilii zvâcneau, căutându-mă.
treaz ca o patimă, con de umbră vetust
sub atrofierile-mi de unghiuri să ascund
ca pe o eroare de calcul, plânsul –
încremenită cicatrice a văzului

narcotice tristeți străpungându-mi vena
amator, tânăr, întâmplător,
cu trupul bucium de tei vibrând impersonal
pătruns sunt de-o taină ca de-un inseparabil ecou
promisiunile sângelui conturându-mă de la os la os
topind pronumele în vocale, în cumpene,
în ciuturi frânte-n fântâni seminale

necicatrizate sunt în capricii ploile
abstracții carnale ca două desene naive,
de necromanție acuzați,
vom arde pe rugul actului întâi
pentru îndrăzneala de-a fi citit în trăiri
zvâcniri ce nu vor muri decât de ochii lumii

câte ceva despre glezne

tu nu te-ai temut, navetism chimic, suspectă,
ploaia e doar cercul închis al apei
expectorate de-un nicăieri fără fund
ce umblă hai-hui prin natura pieptului nostru,
un fel de lacrimă și lacrima fugită de-acasă
un fel de acces al unor nervi ce nu se pot abține
încarcerați între os și carne
și reflexul acesta asexuat un fel de acauzalitate
și tu un fel de mască și masca
ce să mai însemne!

încetasem să strig,
caii numelui meu nechezau
spre locurile ce aș fi vrut neîncetat să mă cheme
din manierism în recuzitele zilei histrion neplătit,
mă visam duplicitar, silogismul nonsensului
autograf într-o lacrimă, genă eșuată
în matricea firii vesel și fals
neîndoielnic dumnezeu

și ploua!

surâs erau brazdele, spinii înfloriseră
cum o concluzie, neștiutoare
în toracele meu organele ca în peștera lui platon
recviem doar inima-mi cec în alb
se învinețea contradictoriu în bătăi,
carne, opinie separată în carne, plutind
în deflorări dureroase într-un fel amniotic
fetus livid al unei alte lumi

decupam mimetic răni îmbătându-mă-n sânge
cuvintele – contururi caricaturale
pentru sinucigașe doruri – nu au însemnat nimic
hibride răni complice în greșeli asasine
mă încleștau spartan strigându-mi mașter
învață să suferi! oglinda ochilor e plumb topit
și nu mai știam ce păreri sângerează prin mine
zbucium nefiresc, doină copil, mamă uneori
femeie! – evanghelie a metaforei

despre gol

grânarele zac, gura flămândă pâinile-așteaptă,
pieziș, cu bocet mă strigă apusenii.
nici câmpuri și nici umbre de câmpuri.

cerbii cad sub săgețile grabei,
în izvoare mătasea broaștei acoperă setea ciutelor,
înrouați brebeneii se ofilesc
sub copite de sânziene prostituate

cercul, chirurgie a întâmplării
neoprit decojind golul în spirale
e un joc de închipuire

din mine, lăsați copiii să nu se nască
pe jos cerul să-l bată în piua tălpilor goale

asmute câinii iluziei spre mine, iubito
încremenit, în limba română să nu uit
să sufăr

a doua coastă

parazitar, se leagă de mine un fel de mirare
moartea am cunoscut-o decât prin ochii altora,
oglinzile ce nu îmi convin le sparg
în fundalul lor răsară scări să urce fotonii
spre tavanul acestei tristeți

ochiul, ca o placentă, scrutând ideea, scăpăta

în catedralele palmelor, în păienjenișul
de linii ale destinului, sânii ei doi pelerini
sfîindu-se

în patimă, nechezând latent încolțeau iepele
în mânji nesătui de fătare,
împietriți într-o durere sfenoidală

neconcepută, ea, punctându-mă,
m-ar fi iubit pe șleau

ad literam

în verbe e vraieste.

chezășiți rostului prapurii se zbat

în coada ochiului atârnați ca într-o poartă

duminical,

foșnetul inimii convertit în călcâi de femeie,

tânăr, aprinde în sânge zâzania

hergheliile cuvintelor în tropotul limbii

despre despărțirea de umbră

n-au vorbit nimic, poemul despre cai,

rostogolindu-se în arcuirea potcoavei,

norocului nu l-au spus

el tremura fix

pieptul, fântână spartă de sânge,

fără minte adăpând dumnezeul din noi

cumpăna sentimentului își înalță

în țării înfigând ca pe-un țaruș

steagul alb

nejocul

cum grâul zdrobit în pâine
încolțind într-un început de rost
fără cusur principiu laconic
din îmbrățișările tale mă restaurez
în joacă

privirea-i contur de rană
de căpăstrul vârstelor ținute
dintr-o nedumerire într-alta
sentimentele trec

cum cristos s-a înviat pe sine
mă ferec într-o lacrimă și surâd

într-o zi de luni m-am trezit
tată

răspântii

năpustit în cifre cum gândul căzut pe brânci
număram firele albe din creștetul părinților,
visul amintit, sângele încet alunecând potolit,
domol câte-un soroc nebănuit,
răsucindu-mă la roata propriei șanse crupier

în brațele mele ca două abside
năprasnice coruri înnegurânde se-ngână,
falangele – fluierile de os ale atingerii,
într-un strop de vin conturul cercului îl hăulesc
întărâtând norocul

și mușchiul din carne mă lasă

tăcerea-i cumpănă între nervi dezvățați cu nervul
umbră neprefăcută-n parabola somnului când,
neinstruit destin!,
ca niște fâlci rănilor mi se astupă cu alte răni
în primăvara aceasta îngenuncheată
de dorul metaforei încătușat ca o patimă
cu pleoapele mele închid
un mormânt

neconținut, drumul

masca de păslă a sărăciei purtând,
dresau literele să se poarte frumos,
conduita cuvântului să nu o strice în rostire

intuind zglobii mânjii, matca genului, atipic, *el*
îmblânzea iepe, răsfirată coama jocului o împletea
în câte-un răspuns echilibrând amintirea
cumpăna brațelor se înfigea în trup,
molatice dimineți, molatice înserări
surpând arcadele zării în câte-un rid

de potcoava sorocului atârnav, grei,
pașii nefăcuți ai tinereții

naufragiat în lacrima lui fără maluri,
cu văzul pierit, ancoram păsări

gramatica apei

logos priceput la toate, de teapa lui
nu mai era nimeni

desperechind răni,
ca o matcă prin care nu se mai scurge nimic,
punea câte-o virgulă între ele,
călca apăsat fluxul sanguin,
trasând fracții de ciment între morfeu și hypnus
fără cumpăt buza întinderii peste fiire lăsând
învinețită

urmele, neînsemnat surâs cicatrizat,
cu dalta chimiei creștetul ideii-l crustau neîntrebat
în câte-o nestăpânită lacrimă

fie-ți uitarea de hram,
măsoară-ne, soartă!, cu pasul
neconvertit plânsul

urme

îmbătrânind,
să mă țin minte,
cu coada ochiului înalt, imnuri
primului plâns

așa începuse să plouă

de o parte, mitra cerului era închisă,
într-o picătură de vin, diluând banal o oarecare zi,
pe pielea lor întuneric se făcuse

în intersecții fără lumini,
disparată, câte-o ambulanță, intermitent,
fredonând teama, invoca omul

jazzul era o modă

gângurind, copiii nenăscuți îi apostrofau
cu câte-un vis, îndelung,
casă de toleranță a gândului
ora, cifra care pune punctul pe clipă,
fără opreliști înainta

se lucra pe grupe de mușchi,
constipând abrupte revoluții sociale,
conjugau strigăte până când
li se punea câte-un cârcel pe te miri unde și-atunci
se gândeau la moarte și asta li se părea
poetic

grav,
ca un clopot ce își vede de-ale lui,
adnotând pe deschizăturile cerului emoția,
din când în când, dumnezeu umbla
la niște prize

întorcând pagina

sângele se oprise

bordel de strigăte
rana mea

zvâcniri

palmă crăpată căzând pe un sân tânăr, ambivert
sângele nedumerindu-se încotro s-o apuce
când răsfirați se împlântă hotărât
în treburile zilnice ale inimii anii

prea aglomerat nicăieriul,
nu spun, m-aș tot duce fără țintă
din umbra mea într-alta, dar nu, nu pot,
moartea e rutina îngerilor, cui să-i spună asta ceva,
nisipuri mișcătoare-s așteptările și patima
o curbă verbală

sufletul
surâs anexat unor buze cărnoase

neînțeleasă întoarcere

dicționare se umplu de coaste furate
cum un ierbar mirosind a câmp,
strivind.

ea era dintr-un clopot o limbă.

nestăpânit, sângele denunța în bătaii în inimă
teama, îmbătrânirea, sufletul.

în lume existau doar cântecul și
încă vreo câteva închipuiri

toți, pacienți într-o singură necunoscută,
defilau surâzând în fața cadenței

de dor de mine însumi, pe dumnezeu îl împușcam
cu aparatul de fotografiat în călcâiele crăpate
ale mamei

nesfârșitele punți

ca o așteptare nenicând sfârșită, divizibilă cu golul,
în fiecare lacrimă era o inimă, un pui de cuc
căscând lepădat

păreau așezate, la locul lor,
(dureri ce își schimbă între ele rolul, locul)
ferestrele, lumina, tâmpla
legănând inegale clipe, numărate atent
pe-un abac de lemn,
în jocul *de-a vârsta* gata oricând să cadă
pe-o albie osoasă

la capătul lumii, să nu se uite,
ca un lung, destrămat orizont,
cu mâna dreaptă, așternea pățimaș
câte-o streășină,
pe litera
i

întoarcerea clepsidrei

vorbește lumea. din rădăcini,
anii se prindeau neconținut în junghiuri.
coastele curbate desenau arcade peste corpul
ușor umbrit

viața, până la urmă,
e zațul lăsat la vatra amărăciunii,
arcul de cerc al durerii, neostoitul joc,
trăire în contra
punct

din când în când,
dintr-o greșeală cuprinsă între doi pași,
se mai răstornă ceașca, să cred că,
înspre mine, s-a dezlegat norocul

orizontul se diluează monocrom

fără tăgadă, năuc,
în inima mea ca un armistițiu,
cristos îmbătrânea

alb vertical

pe la articulații, cerul prinde crustă.
aduceri aminte devin
bătăile inimii.

îmbătrânim.

corbi albi în rotoace neregulate
scrutează cu zborul
nefericirea.

via desfrâu

asimptotele luminii
străzi
insinuate făpturi monocrome
gesturi
priviri casante dejugând sâni
acorduri de jazz
progresiv

în armonie, violența joacă un rol

ca o moară din pietre de râu
ceasul negru al inimii bate
lovind val după val
șuvoiul/ clocotul/ patima

uitare se face pulsul
și mă imaginez ev decupat, rupt dintr-o evă
matrice de coaste plesnind jumătate cerc
jumătate amănuntele lumii
tălpile mele ignifuge
adâncindu-mă asimetric în
pământ

întunecata călătorie

așa știa să iubească, nu erau ochii ei
ape tulburi se jucau cu nesaț de-a prinsul
ca o vătuie scăpată din țarc
din vârtej în vârtej câte o cicatrice își făcea loc
să zâmbească în dimineți de neastâmpăr

pentru mine se machia doar lumina
impersonală, tăcută, calculată adeseori
dar cine să mai știe câtă suferință poate ascunde
un piept de femeie

caii tropotind a rost înghițeau potecile,
umpleau arcurile de cerc cu umbre
îndesat sternul se curba interior, neoprit
făcând sentimentul de os,
delicat părea doar zidul dintre viață
și ce-o mai fi

de dor imaginam ferestre,
brațe niciodată întinse, păsări pietrificate,
îngeri livizi din ideile vreunui zeu confuz,
iele lascive în diorame de câlți,
artere înnodate la capăt de sânge
nenăscută femeie!
despletind în ce ar fi fost toate fibrele
căpătâiului meu.

n-am mai avut timp
despre moarte ne făcuserăm păreri diferite,
muți plecam care-ncotro
lăsându-ne obiect

necuprinsul

ninse-mi sunt pleoapele cu fluturi
cerul privirii-i o molie

eu sunt. eu sunt cel ce
pleacă

cerul ca o pată

texte publicate cu pseudonimul dan tristian în volumele
duminica sinelui (2003), *întorcând privirea* (2004), *umbrel* (2007)

cuprins

noroi și sânge	7
judecata de dinainte	8
tors	9
botezul sângelui	10
n-am să-ți spun nimic	11
îmbătrâniri	12
devenindul	13
aparențe onirice	14
plecare	15
povești	16
tăierea împrejur a inimii	17
plural	18
după ploaie	19
inscripție pe un flec	20
citind braille	21
metastazele cercului	22
să fi fost, nu știu	23
amintirile apei	24
seducția umbrei	25
albul ca o fracție	26
umbră și imagine	27
cercul, uneori	28
despre întoarceri proxime	29
așteptându-te	30
rătăcire	31
eu	32
harfa interioară a lui eol	33
pasărea sufletului	34

fără noimă, gânduri	35
trădări recente	36
prefacere	37
noroi	38
și	39
antropologie recentă	40
incipit vita nova	41
despre târziu	42
ieșirea din rând	43
necunoscute	44
de-o fi patima	45
despre însingurare	46
sacrificiu ipotetic	47
vorbeam despre îngeri	48
clipa, drum neîntors	49
vămile verbului	50
voci	51
prin sânge tânăr	52
noști interioare	53
ape tulburi	54
arderea de tot	55
întorcând privirea	56
cercul, până la capăt	57
despărțirea de umbră	58
alter ego	59
pseudopsalm	60
antiiov	61
sufletul, fantoșă...	62
recrudescențele patimi	63
nepoții logosului	64

litanie	65
despărțirea palmelor	66
despre un anumit fel de uitare	67
așteptându-mă	68
umblem	69
întoarcerea semnelor	70
întunericul încă	71
amor fati	72
despre obiect	73
plecare circulară	74
idola mentis	75
dragostea de poet	76
tăcerea ca limită	77
nuanțe	78
într-un fel, necuprinsul	79
toamna ca prejudecată	80
despre infirmitate	81
netocmita naștere	82
soroace	83
ochiul tău din mine	84
nadir	85
quid prodest?	86
nețărmarit, celălalt	88
excurs	89
cojuncții retorice	90
bioritm	91
crezându-mă cântec	92
cântec, niciodată	93
jocul de-a virgula	94
inevitabila teamă	95

câte ceva despre glezne	96
despre gol	98
a doua coastă	99
ad literam	100
nejocul	101
răspântii	102
neconținut, drumul	103
gramatica apei	104
urme	105
așa începuse să plouă	106
întorcând pagina	107
zvâcniri	108
neînțeleasă întoarcere	109
nesfârșitele punți	110
întoarcerea clepsidrei	111
alb vertical	112
via desfrâu	113
întunecata călătorie	114
necuprinsul	115

© daniel murărița

---

acest volum apare cu sprijinul
ASOCIAȚIEI CULTURALE SEMN

www.acsemn.ro

---

tiparul a fost executat la

PIM – IAȘI

www.pimcopy.ro

Pe o tâmplă de carte... „Pe dinăuntru mă umplusem de lume”, ne spune poetul, făcând, cum vom vedea, din aspectul instrumental al fiecărui cuvânt un obiect special de conștiință artistică. Totdeauna, reflexia omului, a artistului în mod particular, a fost îndreptată spre exterior, nemaieexistând distanță între aici și acolo. Subiectul vorbitor, Daniel Murărița, din „închipuiri caudine”, ne propune, ca un inițiat ce este, adevărate tulburări ale rostirii poetice, deși „în al nouălea cer în grevă/ cuvintele nu mai fac dragoste/ / e carnal de târziu”.

Realul și fictivul, orchestrate în imagini metaforice, creează respirația unei realități discursive: „pe mine mă durea doar umbra,/ umbra nu mai suferea de nimic. / / pentru că sunt prea multe cuie bătute în culori/ nu mai e loc de răstigniri în apus/ și nu mă mai mir că oamenii mor în cuvinte/ de inimă rea”.

Neliniștile poetului sunt secvențe ale dedublării personalității: în timp ce scrie, el își aude eul spunând alt poem, dând naștere, astfel, unei tensiuni semnificative sub aspectul simțirii și al gândirii.

Vă las, așadar, plăcerea și curiozitatea de a vedea, „cu ochiul pătat de pământesc” (Kafka), această „maladie secretă” (Baudelaire), care sunt textele lui Daniel Murărița.

Vasile Proca
Revista Poezia

